

Weöres Sándor:

Gyöngy az idő

Gyöngy az idő vándoroljunk,
nincs szekerünk bandukoljunk.
Lassú folyó ága mellett
járjuk a halk fűzfa berket.
Este a láb gyöngye, fáradt,
lombok alatt nézünk ágyat.
lepke bokán jó az álom,
száll a világ lepkeszárnyon.

AZ ÉJSZAKA CSODÁI

A városvég itt csupa szürke ház,
a részegekre angyalka vigyáz
s a villanyfényben mint aranykehelyben
alusznak a tűzfalak, háztetők
s a sorompón túl ében-szín delejben
zizegnek a láthatatlan mezők
a messzeség öblén pár pislá fény ég,
mögöttük nyugodt mélység a sötétség _
Ha becézésem és csókom se kell,
kicsi lány, mivel ringassalak el?
Ha elzár tőlem a buta lakat,
lesajnál minket majd a virradat.
Bámuljuk egymást búslakodva és
szánk sarkát bontja már a nevetés.
Te! ha hiszed, ha nem hiszed,

úgy szeretem nevetésedet,
mint kinn ezt az éjszakát,
lámpavilágos éjszakát -
aranypor mállik az éj válláról
s szemközt a sarkon a cégtábláról
furcsán szökken a pentameter-sor elő:
"Tóth Gyula bádogos és vízvezeték-szerelő" -
a nevetésed is ilyen bolond:
mindenre illik és semmit se mond.
Üldögélünk csendesen,
két jó-gyerek, rendesen,
messzi kocsma-zene hallszik,
a környéken minden alszik,
az alkóvban odaát
mélyen alszik anyukád,
szomszédban a Vakos néni,
ferdeszájú Vigláb néni,
Balogh úr, a vasutas,
imádód, a kis-inas -
Itt is, ott is, emitt is, amott is
bajszos rendőr őrzi az álmot,
nagyfülü bagoly őrzi az álmot,
mint kinn ezt az éjszakát,
lámpavilágos éjszakát -
itt is, ott is, emitt is, amott is
dongnak az öreg faliórák,
bánatos hangú ingaórák,
fodrozzák az éjszakát -

Alvó lélek, kússz a tájon,
álmodon mint pókfonálon, huss ! huss !

Föl a légbe visz az út, tág a lég,
tág az út, tág a lég, tág az út,
hozd az örömet, hozd a bút,
hozd az örömet, hozd a bút,
huss! huss!

Nézd! a ház
mint a felhő, fényt cikáz,
mozdul, mint a barna-béka,
vele mozdul az árnyéka
és belőle alvó lelkek
párolognak, légbe kelnek
a kéményből, mint a füst,
az ereszről, mint ezüst -
száll a kövér Vakos néni,
deszka-vékony Vigláb néni,
és köröttük nagy sereg
libben, szökken, hempereg --
Ni, a Gős pék ketté-bomlott
és kergeti önmagát.

Balogh úr a templomtornyot
fújja, mint a furulyát,
azt fújja, hogy: "Ne sirasson",
mégis könnyezik belé -
Ott meg a cukrász-kisasszony
tipeg fejjel lefelé -
Vigláb néni peckes-módon

sétálgat a sürgönydróton,
krinolinja lyukas-hordó,
kezében egy napraforgó,
vékony nyakán férfi-gallér,
oldalán egy szép gavallér.
Vigláb bácsi nagy-kesergőn
kuporog egy lámpaernyőn,
nézi párját: "Lássa, kérem,
parádéra megy a pénzem.
Nekem pohár sörre sincsen,
neki fodrász, ruha, minden.
Én megmondtam már ezerszer,
hogy hibás a mai rendszer,
államreform kéne régen,
persze nem hitték. Na tessék!
Adó, lakbér. . . nem csekélység!
Öt gyerekem van, kérem!"
Oda nézz, szösz-bogár:
ott a boltos lánya áll,
boltnak hisz egy fecskefészket,
benne várja a vevőket:
ez már mégis hajmeresztő,
hogy ma senki be se néz !
Majd belép a szívdöglesztő
hollywoodi filmszínész:
"kérek kilenc fogkefét, ráadásul a kezét."
Röptük össze-vissza húz. . .
rá ne nézz, mert megvakulsz.

Mogyoró Pál ezalatt

megfogott egy sülthalat.

"Tanár úr tudná talán,

milyen hal ez ? macskacápa ?"

"Rá van írva uszonyára,

de nincs itt az ókulám. "

Pál örült, hogy futhatott

és szekundát nem kapott.

És a ritka állatot

vezeti egy hosszú hídon:

"Majd vadászni megtanítom."

Tejes-ember a kéményen

üldögél mint nyári réten,

kisgyermek lett újra szépen,

mézes-kenyér a kezében.

Távol, öreg bükkfa alatt

labdázik egy fiú-csapat,

ő a szemét rajta-felejt,

mézes-kenyerét halkán elejti,

kicsúszik alóla a rét, meg a kémény,

s eltűnik az éj csipkái mélyén.

És erre-arra az alvó csapat

potyog a falról, mint a vakolat.

A villanyfényen átdereng az ég,

a városon túl látszik a vidék,

a dombok gyengéd-rajzu háta

- és elcsitul az alvók karneválja.

Jön a söprőgép tompa morajjal,

mögötte a hajnal

fut lobogó szőke hajjal,

csörömpöl a reggel, száll a fény . . .

és az éji tág csodát,

ezt a fura micsodát

ketten láttuk: te meg én.